

6. SVET

Filitov svet predstavlja človekov izvorni svet, ki se je v skladu z naravo in družbo milijone let izpopolnjeval. Kot tak je temelj za razumevanje vseh sodobnih svetov in tudi knjige [psi]. Filitov svet je ustvarjen po meri človeka, medtem ko so sodobnejši svetovi odraz razmeroma kratkoročnih sprememb v človeški družbi, starih največ nekaj tisoč let. To zadnje obdobje pa je v primerjavi z dolgo zgodovino oblikovanja narave človeka zelo kratko. Kdor je ob branju te zgodbe in ob spoznanjih, ki so se mu pri tem odkrivala, posebej užival, je morda začutil, da predstavlja pravično družbo, v kateri vlada popolno spoštovanje enakovrednosti treh razumov, kakršno je vladalo v družbi, preden je človeštvo izgubilo ljubezen. Filitov svet predstavlja našo pravo naravo, svet, za kakršnega smo v resnici ustvarjeni in v kakršnem bi živeli srečno, če ne bi z razvojem sodobne družbe prišlo pri razumih do boja za prevlado. Eno pomembnejših področij, ki se jih dotika to poglavje, je razumevanje spolnosti, zato je to predstavljeno posebej, na koncu te razlage. Morda se bralcu na prvi pogled zazdi, da je dogajanje te zgodbe postavljeno v kameno dobo, ki predstavlja nekak mejnik med dolgim obdobjem počasnega razvoja človeka in sodobnim časom, ki ga zaznamujejo nagle družbene spremembe. Toda tudi Filito živi, tako kot vsi drugi liki v tej knjigi, v sodobnem času. Za bralca, vajenega pogleda iz lastnega sveta, ki predstavlja zanj tudi edino resnico, so prispodobe v tem svetu pogosto zavajajoče. Da bi ga vendarle opomnili, da gre zgolj za razlike v tolmačenju in dojemanju naših miselnih svetov, se v zgodbi tu in tam pojavijo anahronizmi – stvari, značilne za naš, sodobni čas. Prizorišče tega sveta je kraj, kjer sem se po naključju znašel v času nastajanja knjige. Filitosa na francoski Korziki je arheološko najdišče iz

zgodnjega neolitika in po njem sta glavni junak in njegova izbranka dobila ime. Kdor si bo ogledal Filitoso in predmete, shranjene v muzeju v neposredni bližini najdišča, bo tam našel vse podrobnosti, opisane v Filitovem svetu, razen modre glazure, ki je bila dodana v knjigi. Filitov svet pa ima v knjigi tudi prav posebno nalogo. Prikazuje nam človekovo izvorno, čisto in nepokvarjeno naravo, zato služi kot izhodišče za vse druge svetove, saj lahko s pomočjo primerjave tega in drugih svetov odkrivamo odklone v družbi, odklone, ki so posledica boja razumov za prevlado. Ker gre za tisočletne procese, je v našem razumevanju družbe danes marsikaj zamegljeno – tako ne znamo več določiti, kaj je naša narava in kaj smo skozi slepo sledenje vladajočim razumom v svoji naravi spremenili ali celo povsem izgubili. Tisočletna bitka razumov za prevlado v družbi je bila in je še vedno neusmiljena. Prav vsak razum, ki se mu je v določenem obdobju uspelo povzpeti na oblast, je brezkompromisno ustvarjal mehanizme, ki naj bi mu za vedno zagotovili premoč nad drugima dvema. Posledica teh mehanizmov so zaslepljenost, skrivljeno gledanje na svet, popačene predstave, spreminjanje vrednot in ne nazadnje kulise, ki jih gradi, kdor ne more sprejeti svojega sveta. Šele razumevanje teh mehanizmov nam daje vpogled v resnične težave naše družbe in s tem možnost za vrnitev pravične družbe, take, ki omogoča enakopravnost razumov, sprejemanje svetov in vrnitev izgubljene ljubezni. Zanka, v katero se na začetku zgodbe ujame Filito, predstavlja past, v

katero se je ujela sodobna družba. Filito visi z glavo navzdol, ujet in nemočen, prav tako kot je na glavo postavljen sodobni svet, v katerem se znajde človek s svojo prvobitno naravo. Mladenič je majhne rasti – to ponazarja, da izvira njegov svet iz časa, ko so bili ljudje precej manjši, kot je sodobni človek. Njegovo telo je mišičasto in skladno grajeno, ustvarjeno za zično aktivnost, kar kaže na zdravo življenje nekoč lovca, danes športnika. Je pa tudi v nadaljevanju jasno, da predstavlja temeljni vir zdravja vsakega sveta prav zična aktivnost. Lov in šport sta področji Emocia, ker pa tej družbi enakovredno vladata tudi Instinkt fi fi

in Racio, se v zgodbi pojavi tudi modra glazura. Ta glazura ima za družbo vsaj tolikšen pomen kot lov. Po zaslugi Racijevega načina razmišljanja je modra glazura taboru prinesla prednost, saj je omogočila nov, drugačen vir zaslužka, s tem pa tudi lažje življenje. V Filitovem stvarnem svetu ta Racijev del simbolizira poklicno ukvarjanje s športom. Instinkt zastopa v Filitovem svetu skupina žensk, ki skrbijo za domove in naraščaj. Filito se na začetku ne zaveda edinstvenosti svojega sveta, zato se sprva prestraši podobe v Erosovem zrcalu. Toda resnica zanj ni nesprejemljiva, prav nasprotno, kmalu si postane všeč. To se zgodi, ko si ustvari zaupanje v Erosa. Eros in Filito na poti v tabor nekaj časa od daleč opazujeta možače. Skupina žensk se ukvarja z lovom, ki je v mladeničevem svetu sicer moška naloga. Mladenič Erosu pojasni, da se lovci in možače ne marajo, vseeno pa ženski lovski skupini izkaže spoštovanje. (Možače so v Filitovem svetu prispodoba za žensko nogometno moštvo iz njegovega stvarnega življenja.) Filito razkrije Erosu nezanemarljivo podrobnost, povezano z vlogo Emocia v razvoju družbe. Emocijeva vloga je bila sprva zelo velika, in to zato, ker so se ljudje le s težavo prebijali skozi življenje. Tehnološki napredek, povezan z razvojem Racia, pa je pomenil možnost uporabe orodij in njihovo izpopolnjevanje, in to je prineslo človeški družbi večjo učinkovitost v boju za obstanek. Potreba po razvoju Racia je nastala iz razmeroma slabe prilagojenosti okolju, ki se je začelo spreminjati hitreje, kot je lahko sledilo prilagajanje telesa s pomočjo genskih izboljšav, ki predstavljajo počasno, dolgoročno obliko sprememb na telesu. Prav ta tretji koncept razuma, ki se je izvorno razvil zaradi potrebe po povezovanju posameznih bitij v skupine, pa se je izkazal za najučinkovitejšo obliko prilagajanja hitrim spremembam. Racio je namreč razum, ki s pomočjo logičnega razmišljanja omogoča prilagajanje okolja telesu in ne obratno. Ta oblika prilagajanja okolja sebi se je najbolj razvila prav pri človeku, in ta je tako počasi zavladal drugim živim bitjem, pa čeprav so bila ta v začetku telesno veliko bolje prilagojena okolju – pri njih namreč za preživetje prav zato ni bilo

take nuje po razvoju naprednejšega Racia. V Filitovem svetu so razvoj Racia in ugodnejše podnebne razmere znatno olajšali delo moškemu delu družbe, zadolženemu za lov, Emocio pa je to s pridom izkoriščal in bolj kot za skupne potrebe skrbel za lastni užitek in zabavo. To je razvidno iz naštetih aktivnosti, ki jih moški počnejo med lovom. Da bi bralec lahko razumel človekovo izvorno naravo, mora natančno razumeti sestavo in delovanje Filitove družbe, ki jo predstavlja življenje v taboru. Prek tega razumevanja je namreč mogoče razumeti tudi sodobne osebne in družbene odnose, saj so ti rezultat odstopanj od tega prvobitnega ustroja, za

katerega smo ustvarjeni in ki predstavlja našo osnovno naravo in življenjsko ravnovesje. Družba v taboru je socialno organizirana – ljudje so v medčloveških odnosih obzirni in čutiti je, da sprejemajo tako sebe kot druge. Prav samosprejemanje večine prebivalcev je zaslužno za to, da v taboru ni pohlepa, zavisti in pretirane tekmovalnosti. Hrana je vedno razdeljena tako, da je za vse dovolj, tisti, ki imajo pri lovu posebne zasluge, pa so deležni še priboljška. Ljudje so v svojem razmišljanju, izkazovanju čustev in v svojih hotenjih povsem svobodni. Ne moti jih drugačnost drugih, zato drugih tudi ne skušajo spremeniti – jih uskladiti s svojim načinom razmišljanja. Da bi bralec lahko spoznal, kaj pomeni za sodobno družbo nesprejemanje, je v Filitovem svetu prikazanih tudi nekaj takih posameznikov, ki se ne sprejemajo. Ti ponazarjajo vse težave, ki pestijo naš, sodobni svet, kljub temu pa v zgodbi zaradi vsesplošnega sprejemanja v izvorni družbi ti posamezniki nimajo posebnega vpliva na življenje v taboru. Družbo sestavljajo skupine, oblikovane po nalogah. Večina moških je lovcev. Skupna značilnost te moške skupine je, da jim kot najpomembnejši razum vlada Emocio. Večino žensk tvorijo nabiralke in te se v glavnem zadržujejo v taboru in skrbijo za dom in naraščaj. Najpomembnejši razum te skupine je Instinkt. Glede na to, da je razporeditev vodilnih razumov pri moških in ženskah tudi v sodobnem času enaka takratni, lahko sklepamo, da ima pomemben vpliv pri tem dednost. Manjši del moških se ne udeležuje lova. Pri teh Emocio ni

njihov najpomembnejši razum. Po drugi strani pa se manjša skupina žensk ukvarja z lovom in tudi njim, tako kot pri večini moških, vlada Emocio. Ker za spola ne velja enaka razporejenost vodilnih razumov, lahko gledamo na Emocijev način razmišljanja tudi kot na značilno moški način in Instinktov način kot značilno ženski način razmišljanja. Toda taka delitev na značilno moško in značilno žensko razmišljanje je zgolj okvirna, saj obstaja tudi manjša skupina tako moških kot tudi žensk z vodilnim razumom, ki je sicer značilen za nasprotni spol. Spol sam po sebi torej še ne določa našega načina razmišljanja. Drži pa, da moškim z večjo verjetnostjo vlada Emocio, ženskam pa Instinkt. Delno lahko po tem ključu upravičimo tudi trditev, da se moški in ženske razlikujemo po načinu razmišljanja. A pri tem je treba upoštevati, da je tako le v večini primerov, ne pa obvezno pri vsakem posamezniku. Racio kot vodilni razum pa je med spoloma enakomerno razporejen, zato je njegov način razmišljanja enako pravičen za oba spola. Večina moških zaradi lova zapušča tabor, pri tem pa se ravna po mesecu. Mesečina jim omogoča premikanje tudi ponoči, to pa znatno poveča učinkovitost lova in obseg njihovih lovišč. Za dne se tako lahko povsem posvečajo pripravam na lov in samemu lovu. Narava pa je ob tem poskrbela za to, da manjša skupina tistih, ki se lova ne udeležujejo, v času lova, ko večine moških ni doma, ne bi imela nikakršne prednosti pri oplojevanju žensk v taboru. Teh moških ženske skoraj ne zanimajo, in to zato, da ne bi imeli več potomcev kot lovci, ki polovico časa prebijejo na lovu in ne v taboru. Kako pride do tega uravnavanja, bo pojasnjeno pozneje. Po Filitovem opisu možač vidimo, da je Emocio povezan z delovanjem moških spolnih hormonov. Pomembna podrobnost v zvezi z možačami pa je tudi, da uživa ta skupina žensk v taboru enako spoštovanje kot kdor koli drug. Medtem ko ima beseda možača v sodobnosti

slabšalen prizvok, označuje v Filitovem svetu zgolj skupino žensk, ki jim vlada isti razum kot večini moških. Pozoren bralec pa bo na tem mestu opazil podrobnost, značilno za sodobno družbo – možače so

nezadovoljne s svojim položajem v taboru. Prepričane so, da je moškim lažje kot ženskam. To pa je v družbi, ki postaja zaradi tehnološkega napredka vse manj odvisna od uspeha lova, tudi res. Borke za žensko enakopravnost se borijo samo za odpravo razlik, ki so ostanek Emocijeve premoči v družbi. Zanimivo pa je, da pri teh ženskah ponavadi prevladuje prav ta, značilno moški razum. Do gibanja za pravice žensk prihaja torej predvsem zaradi Emocia, ki v ženskem telesu nikakor ne more enakovredno uspevati v svetu krivičnih moških Emocijev, še zlasti ne, če ti sami sebe ne sprejemajo. Posledica tega pa je, da se tudi ženske z Emocijevim značajem ne sprejemajo. REI tako kaže, kako krivična je družba do nekaterih članov, hkrati pa pojasnjuje, zakaj do tega prihaja. [psi] je za različnost, a hkrati za enakovrednost vseh živih bitij. Pomanjkanje potrebe po lovu moški vse bolj nadomeščajo z drugimi oblikami zaposlitve, med katerimi prednjačijo zabava in različne oblike športa, ki so se razvile iz urjenja za lov ali pa iz obrambno-borilnih veščin. Odnosi med ljudmi v izvorni družbi temeljijo na usklajevanju interesov, potreb in želja. Kadar pride pri tem do navzkrižja, pa zaupajo ljudje presojo o pravici voditelju, ki je v tej zgodbi opisan kot kralj. Njegova osnovna naloga je pravično razsojati med interesi in vrednotami vseh treh razumov in skrbeti za vzdrževanje ravnovesja med vrednotami vseh razumov. Dokler to ravnovesje obstaja, lahko v taboru vlada vsesplošno sprejemanje, to pa je tudi ključ do prave ljubezni. Kralj Aragen je razumen vodja tabora, ki mu je zaupana tudi naloga deliti pravico. V taboru uživa zaupanje in spoštovanje. Čeprav je v zgodbi imenovan kralj, ta vloga nima enakega pomena kot v sodobnosti. Aragen je prvi med enakimi – živi med prebivalci tabora in se druži z vsemi, zanj ne veljajo drugačna pravila kot za druge in nima posebnega premoženja. Njegovo vlogo je treba jemati bolj kot vlogo nekakšnega roditelja, modreca in sodnika, in ne kot kralja v sodobnem pomenu besede. Aragenova moč temelji izključno na soglasju vseh prebivalcev tabora in mu je nikoli ni treba braniti z ustrahovanjem in prisilo. Eros v zgodbi ne dojame, na koga je

naletel v tej podobi kralja. Aragen pa ni nihče drug kot Eros sam, le da gre tu za Filitovo predstavo o Erosu. Iz tega vidimo, kako različni so naši svetovi, in tudi to, da v tujem svetu ne prepoznamo niti samega sebe. Filitova podoba Erosa se zdi pomaknjena v oddaljeno preteklost, kljub temu pa je mogoče razbrati, da ne izvira niti iz časa nastanka te knjige, ampak precej po tem, kar ni naključje. V mladeničevem svetu verjamejo, da je izbira življenjskega partnerja stvar Naključja. Tako namreč tu imenujejo Življenje, ki upravlja naključja. Kadar o tem govori mladenič, je Naključje zato zapisano z veliko začetnico, ko pa o naključju govori Eros, je zapisano z malo začetnico. Ko Eros dojame pomen Naključja, je tudi pri njem to označeno z veliko začetnico. Filito pojasni Erosu, da si ljudje pogosto domišljamo, da je sreča, ki nas tako privlači, nam tudi namenjena. Toda Življenje nam jo nameni šele, ko smo skozi šolo življenja nanjo pripravljeni. Tako je tudi z izbiro pravega partnerja. Gostu Erosu na čast priredijo v taboru razkošno večerjo in udeležijo se je

vsi razen vrača Partena. Ta predstavlja v mladeničevem svetu človeka, ki se ne sprejema in ima slabe namene. Partenu vladata Instinkt in Racio, zaradi nesprejemanja samega sebe pa ga razjedata zavist in pohlep. In ker sodi prišleka po svojem svetu, mu tudi ne zaupa in je prepričan, da prihaja s slabimi nameni. Vajenemu manipuliranja s prebivalci tabora mu Eros ni všeč tudi zato, ker prihaja iz tujega sveta in od tam prinaša zrcalo – nenavadno ploščo, ki prevzame vse prebivalce. Za Partena pa je ta plošča samo orodje za manipulacijo, nič drugega, kot je zanj lunin kamen. Večerje se ne udeleži iz protesta. In čeprav ima Parten kup nezaželenih lastnosti, med katerimi še posebej izstopa želja po občevanju s spolno nedozorelimi otroki, ga prebivalci tabora spoštujejo in sprejemajo, takšnega, kot je. Vrač zaradi teh lastnosti ni izobčen iz družbe, nihče se mu ne posmehuje, nihče ga ne obrekuje ali je do njega kako drugače nespoštljiv. Prav to pa mu po drugi strani, kljub njegovemu samonesprejemanju, omogoča, da ne udejani svojega nesprejemljivega poželenja. In prav to predstavlja za vse druge tisto

mejo, ki je ne sme prestopiti – če bi jo, bi ga nemudoma izobčili. Pri drugih prebivalcih tabora pa je za razliko od Partena mogoče prepoznati globoko sprejemanje, to pomeni, da so drug do drugega zelo strpni, obzirni in da v odnosih vedno z lahkoto najdejo srednjo pot. Filitov svet sicer pozna tudi zavist, pohlep in povečano tekmovalnost, vendar so te lastnosti pri teh ljudeh povsem neizrazite. Za družbo, ki se sprejema, je značilno zelo malo medsebojnih napetosti in nerazčiščenih odnosov. Ljudje se tudi ne ubadajo toliko s tujimi težavami, ne motijo jih stvari, ki jih počnejo drugi, nikogar ne obsojajo zaradi drugačnega razmišljanja, nikogar ne sodijo zaradi njegove drugačnosti. Medsebojno spoštovanje svetov pomeni, da iščemo tako pot, da je lahko vsakdo to, kar je. To pomeni, da se mi sami drugim po svojih močeh prilagajamo, da ne iščemo le svojih pravic in ne razmišljamo zgolj o tem, kje, kdaj in za koliko nas je kdo prikrajšal. V tem duhu se Filitovo pleme tudi prilagodi vračevemu svetu – otroci se na primer zato ne igrajo v bližini svetišča, in tako ne izzivajo njegovega poželenja. Vse to omogoča ravnovesje v življenju v taboru, in to kljub nasprotujočim si vrednotam in razlikam v načinu razmišljanja treh razumov. V ritualu, ki ga v taboru uprizorijo za gosta, se skriva posebna simbolika. S tem je namignjeno, da prinašajo tudi rituali, ki jih iz roda v rod prenašajo preproste družbe, pomembna sporočila, ki se ohranjajo prav na tak način. Kdor se je poglobil v teorijo REI in jo razume, bo v mnogih od teh ritualov prepoznal globlji smisel, saj prav ti nenavadni starodavni rituali neredko omogočajo prepoznavanje znanja iz časa, preden se je, s prihodom sodobne civilizacije, izgubilo. V odnosu med kraljem Aragenom in kraljico Sarkene je mogoče prepoznati pravo ljubezen. Kralj Aragen postavi zrcalo medse in kraljico, in to tako, da si lahko hkrati ogledujeta drug drugega. Njuna svetova sta združena v eno, zato je v zrcalu odsev njunega skupnega sveta. Kralj in kraljica veljata v taboru za vzor popolnosti. Tabor prikazuje svet izvirne družbe, kljub temu pa so v tej družbi mnogo podrobneje seznanjeni z delovanjem Življenja in z zakonitostmi narave kot mi danes. Njihovo znanje v smislu

sodobne znanosti ni globoko, njihovo razumevanje Življenja, izraženo v obliki prispodob, pa je veliko pronicljivejše kot naše današnje. Povsem natančno razumejo

mehanizem, prek katerega Življenje usmerja vsakega posameznika in družbo – mehanizem naključij, ki to niso. To razumevanje je bilo družbi dano v davni preteklosti, in to vselej v trenutku, ko se je družba znašla v precepu, v boju za obstanek. Znanje je bilo razkrito posameznikom, ki so ga lahko dojeli in znali pretvoriti v zgodbe, prispodobe in navade, razumljive tudi drugim ljudem. V družbi, ki ni neposredno ogrožena, pa postaja to razumevanje časoma vse bolj oddaljeno in neoprijemljivo. Življenje namreč ve, da se ljudje in družba ne morejo razvijati pod njegovim vodstvom, temveč se razvijajo s pomočjo učenja, spoznavanja, in prilagajanja okolju. In zato tudi prepušča vse naše odločitve – tako dobre kot slabe – naši svobodni volji. Ta mehanizem spominja na vzgojo otrok pri modrih starših, ki otroku pustijo, da se uči na svojih napakah, da odkriva in spoznava vse plati življenja, in se vmešajo le, ko se spravi v življenjsko nevarne okoliščine, in to tako, da ga z najmanjšim možnim posegom preusmerijo od nevarnosti. Otroci, katerih starši zanje razmišljajo, odločajo namesto njih in načrtujejo njihovo pot, pa niso nikoli povsem pripravljeni na življenje, ne najdejo sreče in najpogosteje tudi niso zmožni samostojnega življenja. Kdor ne razume in ne spoštuje narave Življenja, pa skuša po svoji predstavi kroitati življenja drugih, seveda tako, da bi bil on pri tem na boljšem kot drugi. Najprikladneje je pri tem uporabiti mehanizme Življenja in jih tolmačiti po svoji predstavi, v korist lastnih ciljev. S tem namenom je vrač prepričal prebivalce tabora o nadnaravni moči luninega kamna, in to mu je sčasoma prineslo tudi prednosti in osebne koristi. Poudariti je treba, da Življenje posega tudi v to in da tovrstna verovanja prepušča svobodni volji vsakega posameznika, saj se mora vsakdo sam dokopati do spoznanja o resnici. Seveda pa se tisti, ki se na račun tega okoriščajo, ne morejo izogniti šoli življenja. Breme svojih dejanj spoznajo že v tem življenju, in če to ne zadostuje, se v naslednjem življenju znajdejo v vlogi, v kateri

utrpijo vse posledice tega, kar so s svojim početjem nekoč lahkomišelnostno prizadejali drugim. Nezavedajoč se, da smo po smrti telesa vsi skupaj samo eno, se v šoli življenja v novem življenju znajdejo prav v nasprotni vlogi. Parten ponazarja v tej zgodbi nastanek različnih verovanj, iz česar se pozneje lahko razvijejo tudi celotne religije. Vendar tega ne gre enačiti z načinom razmišljanja vrača, saj se ta, za razliko od poznejših razširjevalcev različnih verovanj, prav dobro zaveda svoje manipulacije. To je razvidno iz več podrobnosti, med katerimi prednjačijo strah pred tujcem, želja po njegovem uničenju in izgonu iz tabora pa tudi strah pred razkritjem resnice o luninem kamnu. In čeprav bi bil Parten pripravljen Erosu takoj zasaditi nož v hrbet, ta ne razkrije njegove laži. Eros se je doslej namreč že naučil, da ne sme posegati v šolo življenja. Za razliko od vrača namreč dobro razume Življenje in ve, kdaj je treba stvari prepustiti naključjem. Vrač pa se ne zaveda, da Erosov izgon iz tabora ne bi prav nič spremenil in da bi bil, če bi bil za to zaslužen on, v šoli življenja za svojo krivico deležen dobrega poduka. Pri tem pa mu ne bi prav nič koristilo niti to, če bi to naredil v dobri veri, da bo s tem zaščitil druge pred nesrečo, kajti če bi resnično verjel v moč luninega kamna, bi moral tudi to prepustiti moči tega kamna in naključju. Da je lunin kamen v resnici meteorit, razkrije legenda o njegovem odkritju, ki jo Erosu pove Aragen. Filitosa leži na otoku, njeni prvotni prebivalci pa so do nje prišli peš. To se je zgodilo v času zadnje ledene dobe, ko je morje zamrznilo, oni pa

so se zaradi pomanjkanja hrane pomikali vedno bolj proti jugu. Ker je bila pot v neznano dolga in izčrpavajoča in je bilo vse manj hrane, so bili obupani. Meteorit, ki so ga našli v ledu, pa je bil prva stvar po dolgem času, ki so jo zagledali na zamrznjenem morju. Vrnili jim je upanje in vlil moči, da so lahko nadaljevali pot, ki jih je naposled pripeljala do otoka, na katerem je kipelo življenje, saj so se nanj pred zmrzaljo na celini zatekle tudi številne živali. Zgodba o Aragenu in Asari je druga plat zgodbe o Erosu in Lani, toda v tem svetu je nekoliko drugačna, tako kot je v drugem svetu vsaka resnica vedno nekoliko drugačna. Legenda o

odkritju lončevine, ki jo iz roda v rod prenašajo prebivalci tabora, se ne pojavlja v nobenem doslej znanem ustnem izročilu ali zapisu. Njen nauk pa je, da Življenje z naključji pomaga tistim, ki se jim godi krivica. In tako se lahko zgodi, da pride celo do najpomembnejših odkritij kdor koli, celo kdo tak, ki se mu vsi posmehujejo zaradi njegove kratke pameti. Spor med Sardom in Filitom se rešuje javno. S tem ni zagotovljena samo večja jasnost glede spora in razsodbe, ampak tudi poduk drugim. Le tako se lahko vsi iz primera učijo, kaj je prav in kaj ne in kako bi morali ravnati, če bi se sami znašli v podobnih okoliščinah. O sporu presoja kralj Aragen, ki uživa zaupanje večine. Obe strani vsaka sama predstavi svoje videnje resnice in se tudi sami zagovarjata. Tako je mogoče rešiti prav vsak, še tako zapleten spor brez zastopnikov in svetovalcev. Iz obeh pripovedi Aragen izlušči resnico in jo predstavi zbranim. Z razsodbo pokaže, da sta za spor krivi obe strani in da je na krivico, ki jo je utrpel Filito, treba gledati širše, saj tudi ta ni naredil vsega, kar bi lahko, da bi jo preprečil. Izrečene kazni so poučne ali družbeno koristne, najhujša kazen pa je izgon iz tabora. Ta se izreče takrat, kadar dejanja posameznika tako zelo ogrožajo ali motijo druge, da življenje tega posameznika v taboru ni več sprejemljivo. Ta kazen je zelo huda – izobčenec je namreč v takratnih razmerah sam zelo težko preživel, v drugih taborih pa tujcev niso sprejemali oziroma so jih sprejeli samo, če so imeli za to poseben razlog, ti tujci pa so se morali v novem okolju še posebej prilagoditi in v mnogih pogledih tudi podrediti. Družba, ki razume Življenje in pomen šole življenja, se zaveda, da pravica nikomur ne uide, ne glede na izrečeno kazen. Ker je vsaka kazen izrečena zaradi nepravilnosti v posameznikovem razmišljanju in njegovih dejanjih do nekoga drugega, ima ta drugi vso pravico to kazen potrditi ali pa ovreči. Odpuščanje je dejanje plemenitosti in razumevanja Življenja, zmožni pa so ga le ljudje, ki se sprejemajo. To je razvidno tudi v razsodbi spora med Sardom in Filitom – medtem ko nesprejemajoči se Sard za Filita zahteva kazen, Filito Sardu odpusti, s tem pa mu kazen prihrani. V taboru priredijo

sprejem mladeničev med lovce. Preizkuse, ki jih morajo prestati, zmore Emocio. Med nalogami je tudi hoja po žerjavici, ki pomeni za posameznika zmago Emocia nad Instinktom. Za tiste, ki jim vlada Instinkt, je to zelo težka preizkušnja, za tiste z vodilnim Emociem pa precej lažja. Tako se v skupini lovcev znajdejo samo tisti, ki jim vlada Emocio. Pozoren bralec bo tu ponovno opozorjen, da je Filitov svet le prvinsko gledanje sodobnega sveta. Na tem mestu se namreč v zgodbi pojavi pisana beseda, kar pa se ne sklada z življenjem v izvorni družbi. Vrač Parten ne vidi resnice in ne spoštuje Življenja, ima pa veliko znanja in to mu omogoča, da zavaja druge,

lahkoverne prebivalce. Prepričan je, da je tudi Eros zgolj spreten lažnivec. Kralj Aragen opazi Partenovo odklonilnost do Erosa. Čeprav je kralju jasno, koliko resnice je v luninem kamnu, na katerega se Parten ves čas sklicuje, mu predlaga, naj zdaj preizkusi moč naključja, ki mu ga kamen domnevno posreduje. Tudi Erosovo znanje presega znanje prebivalcev tabora, a Eros ga ne uporablja tako, da bi z njim koga zavajal. Parten se odloči, da bo s svojo zvitostjo druge preslepil, zato v domnevni odgovor luninega kamna na vprašanje, kako se bo znebil odvečne teže, vplete ritual, ki mu bo prinašal osebne koristi. Če bi mu ljudi ponovno uspelo preslepiti, naj bi vsi, ki bi želeli prejeti modrost luninega kamna, odtlej temu kamnu po stopnišču svetišča na kolenih izkazovali spoštovanje. Aragen vrača zaradi tega ves čas zbada, a njegov namen pri tem je samo spodbuditi ga, da bi nekaj ukrenil glede svojega ješčega, nezdravega telesa. Njegovega odnosa do vrača pa ne kalijo niti vračevi nečastni nameni, saj ve, da mora vsak človek sam priti do svoje resnice o Življenju. Skupina lovcev se odpravi na lov. V tem delu zgodbe lahko bralec, ki še vedno ne razume pomena prispodob, povezanih s svetovi, končno zasluti, kako je treba dojemati to knjigo. Tudi Filito živi v sodobnem času in se v svojem življenju sooča s sodobno civilizacijo, s stvarmi in težavami kot vsak današnji bralec. Toda čeprav gledamo vsi iste stvari, jih vidi v svojem svetu vsak povsem po svoje. Vsak od nas pripiše vsemu povsem drugačen pomen kot drugi, do istih stvari

imamo različen odnos, povezave med njimi pa vidimo vsak po svoje. Tudi za Filitov svet so značilne vse pridobitve sodobne civilizacije, vendar so zanj tako nepomembne, da jih bralec komaj opazi. Zanj se vse vrti okoli lova, prispodobe za nogomet, s katerim se v resnici ukvarja in tudi preživlja. Enajst lovcev, ki jih izbere, predstavlja enajst igralcev v nogometni igri, divja svinja pa je prispodoba za žogo. Tako lahko postane nekaj, kar je v nekem svetu povsem nepomembna, postranska stvar, v nekem drugem svetu, tu je to Filitov svet, osrednja točka dogajanja in način za preživetje. Morda se bo bralcu to zdelo čudno in težko predstavljivo, toda saj bi bil tudi nad bralčevim miselnim svetom začuden vsakdo, ki bi vstopil vanj. Vse, kar vidite, dojemate in občutite v svojem svetu, bi lahko bilo za nekoga drugega drugačno in povsem neznano. Tako so lahko stvari, ki so za nekoga navadne in vsakdanje, za nekoga drugega povsem tuje in celo nesprejemljive. Dokaz, da je res tako, je bil spoznan že v tretjem svetu – v Heraklejevi trdnjavi, katere notranjosti in pomena ne bosta med tisočimi niti dva opisala enako, saj vidi v njej vsakdo vedno delček svojega sveta in torej vedno opisuje svoj svet. Dojemanje neslutene različnosti naših svetov je pomembno za sprejemanje, tako sebe kot drugih. Le tisti, ki dojame, da prav vsakdo pripisuje v svojem svetu prav vsemu poseben, svoj, od drugih razlikujoči se pomen, se lahko v lastnem svetu osvobodi. To spoznanje lahko pomeni začetek spoznavanja razlik med svetovi in konec podrejanja lastnega sveta drugim pa tudi konec neustavljive potrebe po spreminjanju drugih po vzoru lastnega sveta. Tako lahko bralec na tem mestu dojame, da [psi] ni domišljajska pravljica, temveč gola resnica Življenja, v svojem bistvu tako natančna in popolna, da bi se resnici le stežka bolj približali. Eros sprejme izziv – rešiti skrivnost Partenove nezdrave debelosti, v rešitvi te uganke pa se skriva tudi eden od sedmih dokazov Življenja – odgovor na doslej nerešeno antropološko vprašanje. Poleg tega pa se v

tem delu knjige v prispodobni razkrije tudi, zakaj je Življenje izbralo prav Erosa in njemu razkrilo dokaze o svojem obstoju. Razlog je čistost

njegovega razmišljanja, prikazana v gradnji jez, ki se je loti, medtem ko preiščuje, kako bi lahko rešil zastavljeno uganko. Medtem ko vrač povsem načrtno hujša, s prevaro ustvari obred, ki bi mu prinesel osebne koristi. Če bi mu Življenje v roke res položilo le delček resnice, bi Parten to brez pomisleka zlorabil za prevzem oblasti v taboru in tako bi si za vselej zagotovil položaj, moč in vpliv. Začel bi krojiti usodo ljudi in prav kmalu bi dobil občutek, da je on sam odposlanec Naključja na zemlji. Tudi Eros ima sposobnost razmišljanja in bi lahko ustvarjal obrede za doseg lastnih ciljev. Toda potok, ki ga zajezi, ne postane reka Ganges, ki človeka opere vseh grehov, temveč čisto nič drugega kot to, kar je – zajezen potok, ki daje koristi in radost ljudem, ki se v njem okopajo. Eros je postavil jez samo zato, da se je ob svojem razmišljanju zamotil. Prav v tej preprostosti pa tiči velika modrost Življenja. Eros se loti raziskovanja povezave med prehranjevalnimi navadami ljudi in debelostjo. Analiziranje – prelaganje ploščic – pa eno za drugo spodbije napačne predstave o debelosti, ki so pri ljudeh trdno zasidrane kot resnice. Ena takih najpogostejših zmot je prepričanje, da lahko uravnavamo telesno težo s količino zaužite hrane. Nič manj pogosta zmot je, da lahko presežno energijo, ki smo jo zaužili s prevelikimi količinami hrane, izničimo z zadostno zično aktivnostjo. Tudi uživanje različnih vrst hrane in celo dednost se izkažeta za nezadosten razlog za pretirano telesno težo. Šele visok jesenski vodotok, s prelivanjem vode čez jez, napelje Erosa na dotlej neznano povezavo med ledenimi dobami in večnimi poletji in kopičenjem tolšče pri ljudeh. Peti dokaz Življenja torej ni učinkovitost ločevalnega prehranjevanja, ki je človeštvu že nekaj časa znana, ampak antropološka razlaga, kako se je naše telo prilagodilo na posebne razmere v naravi. Čeprav gre za preprosto temeljno razlago, pa nam omogoča veliko globlji in natančnejši vpogled v naše prehranjevalne navade in težave, povezane s tem. Šele razumevanje te antropološke povezave omogoča utemeljitev novega pogleda na zdravo prehrano. Upoštevanje letnega časa in pravil o primernosti in neprimernosti vzporednega zaužitja fi

določene vrste hrane, ki jo je mogoče vso preprosto razdeliti v tri skupine, ter pitje vode lahko odpravi številne zmotne predstave o zdravem, za naše telo naravnem načinu prehranjevanja. Več o tem je mogoče prebrati pri sedmih dokazih Življenja. Vrač si ne želi, da bi Erosu uspelo, da bi mu pomagal, ne zaveda pa se, da ima sam zmotno predstavo o vzroku za svojo debelost. Da bi spodkopal Erosovo verodostojnost, se zato prenažira s hrano, ki mu jo ta dnevno prinaša. Parten ne ve za odkritje, do katerega se je dokopal Eros, in ne vidi, v čem je ključ, da je nenadoma začel izgubljati telesno težo, in to kljub velikanskim količinam zaužite hrane. Ta ključ lahko bralec preizkusi tudi v naravi, čeprav odsvetujem prenažiranje s hrano, že zaradi slabega počutja. Upoštevati je treba, da je imel vrač pri tem početju prav poseben motiv, bralec pa takega najverjetneje nima. Razumevanje antropološkega izvora prekomerne telesne teže predstavlja enega od sedmih dokazov Življenja, v zgodbi o Filitu pa je razkrit še en enako pomemben del, ki se dotika družbenih

odnosov. To je spolnost. Razumevanje tega področja temelji na teoriji REI, ki je prvi dokaz Življenja, in je tu predstavljeno posebej. Spolnost [psi] nam v šestem svetu razkriva, da je ena od ključnih težav in eden pomembnejših vzrokov za nesprejemanje v današnji družbi skrivljena predstava o naravi naše spolnosti. Kar boste prebrali v nadaljevanju, se vam bo morda zdelo tuje in nenavadno, morda se vam bo prebrano upiralo in boste zavračali ponujene povezave in razlage. A vodilo te knjige je gola resnica, ta pa se ne ozira na to, kaj želimo in smo pripravljeni sprejeti. Kdor sledi resnici, se tudi ne ozira na to, kar smo slepo sprejeli za stvarnost, ne da bi se pri tem vprašal, ali ne gre morda zgolj za resnico enega od razumov, ki nas je o njej prepričal, z namenom, da bi drugemu preprečil njegovo moč in vpliv. Vse od prehoda iz izvirne družbe v sodobno civilizacijo se človeštvo spopada z bojem za prevlado enega od razumov. Tako se ves čas spreminjajo tudi naši pogledi in vrednote – iz ene skrajnosti v drugo. Značilnost vladavin vsakega posameznega razuma pa je to, da se vsi trudijo izbrisati vse spomine na pretekla obdobja, ko je

družbi vladal eden od drugih dveh razumov. In tako poteka življenje vedno v prepričanju, da so naše trenutne vrednote in pogled na resnico večni, univerzalni zakoni narave, vse drugo pa je bila zaostalost in zaslepljenost takratne družbe. To gre celo tako daleč, da ves čas potvarjamo zgodovino in prikazujemo medčloveške odnose, razmišljanja in vrednote skozi prizmo današnje resnice. Vendar to ni načrtno, zavedno početje, kot bi morda kdo sklepal, pač pa gre za povsem naravno zakonitost razuma, ki se v družbi povzpne na oblast. Dejstvo pa je tudi, da noben razum ne more videti resnice drugače kot po svojem načinu razmišljanja, medtem ko lahko sprejme, da njegova resnica morda ni edina niti prava. Racije način razmišljanja – značilnost sodobnega časa – izkoreninja vse, kar spodkopava njegovo vladavino in premoč v družbi. Od vseh mehanizmov, s katerimi vladata družbi druga dva razuma, se Racio najbolj boji prav Emocijeve moči v spolnosti, šele zatem pa moči Instinktovega strahu. (Izvor Racije moči se skriva v razumevanju in znanosti.) Spolnosti vlada Emocio – izvorni razum vseh naših želja, tudi poželenja. Ker je spolnost eden najmočnejših Emocijevih motivov, je postala tudi poglobitni vir njegove moči, vir, s katerim je lahko v preteklosti nadvladal druga dva razuma. Tako Racio kot Instinkt sta se proti spolnosti – izjemno učinkovitemu mehanizmu moči – v preteklosti zelo težko borila, zato ni bilo drugega izhoda, kot da spolnost zatreta v kali in zmanjšata njen pomen v družbi. Bolj ko družba sprejema pravila, ki zatirajo spolnost, manjša je moč, s katero razpolaga Emocio. Ko je koncept spolnosti v družbi postavljen na glavo, ostane Emocio skoraj povsem brez moči, saj se bori s hudim lastnim nesprejemanjem, to pa mu jemlje zmožnost, da bi vzpostavil prevlado. Naštel bom samo nekaj pogledov na spolnost, značilnih za sodobno družbo, ki jih je v našo zavest vcepil Racio v sodelovanju z Instinktom: Predajanje spolnim užitek je nespodobno. Govoriti o spolnosti je nespodobno. Namigovati na spolnost je nespodobno. Spolnost izven zakonske skupnosti ni spodobna. Spolnost pred poroko ni spodobna. Golota in razkazovanje organov za spolno občevanje

(spolovil) je nespodobno. Občevanje z različnimi spolnimi partnerji je nemoralno. Želja po istospolnosti je nenormalna. Spolne usluge proti plačilu so nemoralne.

Spolnost z mladoletnimi osebami (in ponekod tudi med njimi) je prepovedana, starostna meja, ki določa konec mladosti, pa je precej nad časom spolne zrelosti. Spolnost pri osebah v pozni starosti je neprimerna. Spolnost v javnosti je žaljiva, nespodobna in prepovedana. Spolno namigovanje in uporaba spolnosti v oglaševanju in javnem prikazovanju sta sporna in žaljiva. Sprejemljivo je le občevanje zakoncev. Razkazovanje spolne moči je nespodobno. Analno, oralno in druge nerazplodne oblike spolnega občevanja so nespodobni. Samozadovoljevanje je sramotno. Vsaka oblika spolnega zadovoljevanja, ki ne služi razmnoževanju, je nemoralna in neetična. Vsako prikazovanje spolnosti in pisanje o njej, ki ne služita znanosti, je pornografsko. Nobena od zgornjih, splošno sprejetih družbenih predstav o spolnosti ni v skladu z Emocijevim načinom razmišljanja. Ker pa je spolnost, kot rečeno, Emocijevo področje, prihaja v sodobni družbi prav zaradi teh predsodkov do zatrte spolnosti, ki človeka nato prav žene v nenaravne in pogosto tudi nenormalne oblike spolnosti. Posledica so številne težave, osebne stiske, osebne motnje in vse večje nesprejemanje v družbi. Le malo ljudi se zaveda dejstva, da njihov način dojemanja spolnosti za človeka ni naraven. Tako je tudi zato, ker nimamo vpogleda v dojemanje spolnosti v drugih svetovih. Vsak svet si zato spolnost predstavlja po svoje in verjame, da živi podobna predstava tudi v drugih svetovih. Toda tako kot se razlikujejo naši svetovi, se razlikujejo tudi naše predstave o spolnosti, in kar ima za nekoga velik pomen, je za drugega morda sploh brez pomena. Vsaka oblika vsiljenih skrivljenih predstav o spolnosti pa povzroči pri Emociu potlačanje njegove narave, to pa privede na koncu do nenaravnega spolnega vedenja. Težave v spolnosti, kot so pomanjkanje poželenja, motnje erekcije, nezmožnost doživljanja orgazma, prezgodnji izliv, številne oblike spolnih odvisnosti in druge težave, so le nekatere od posledic. Pri tistih, ki nimajo nobenih fi

očitnih težav v spolnosti, pa lahko prihaja do nenaravne spolnosti, le da so za svoj koncept spolnosti našli bolj ali manj uspešne premostitve in z njimi nadomestili za Emocia naravne mehanizme spolnega občevanja. Nekateri pa so Emocijeve predstave o spolnosti ločili od spolnega občevanja in jih pretvorili v dejavnosti, ki na prvi pogled nimajo nobene povezave s spolnostjo. Ta povezava postane očitna pogosto šele takrat, ko na tem področju odpovejo in to poruši tudi njihovo spolno življenje. Da bi lahko razumeli izvirno naravo spolnosti, je treba razumeti naravo Emocia – razuma, ki vlada spolnosti. Emocijevo vodilo v spolnosti je želja po užitku – temu rečemo poželenje. (Z užitkom je tu mišljen občutek na spolovilu, ki se med spolnim občevanjem stopnjuje do vrhunca.) Čeprav zveni to nadvse preprosto in logično, boste morda prav kmalu ugotovili, da vodilo vaše spolnosti sploh ni ta občutek, ampak nekaj povsem drugega. Razlog za to različnost je v tem, da prav vsak poimenuje užitek tisto, kar ga v njegovem svetu vodi do spolnega vrhunca. V sodobni družbi je bilo tako naravno vodilo v spolnosti nadomeščeno s kupom motivov, med katerimi prednjači potrjevanje različnih kulis. Tako je za mnoge, ki se ne sprejemajo, osnovno vodilo v spolnosti potrjevanje pred vrstniki, potrjevanje njihove spolne privlačnosti, potrjevanje uspešnosti, zmožnosti ali pa nadomeščanje kupa drugih stvari, ki bi jih v življenju želeli doseči, pa jim to ni uspelo. Zaradi tega je stopnja užitka v spolnosti močno okrnjena, pri nekaterih celo povsem izničena, kljub

temu pa čutijo takšni občevalci največjo potrebo po pogostih spolnih odnosih s kar se da veliko različnimi partnerji. Vendar se tega v svojem svetu ne zavedajo, saj vsakdo pozna pri sebi nekaj, čemur reče poželenje in spolni užitek. Primerjavo med enim in drugim načinom doživljanja spolnosti pa lahko vzpostavi samo tisti, ki mu uspe spoznati naravne, neokrnjene mehanizme spolnosti. Kdor to doživi, se pogosto vpraša, le kako je lahko to, kar je počel prej, sploh doživljal kot spolnost. Tako se zastavi vprašanje, ali gre pri našem pojmovanju užitka res za preprost Emocijev prvinski občutek ali za zapleten

splet priučenih predstav, v katerih je ta občutek sicer prisoten, pa vendar že zdavnaj izgubljen nekje v hiši naše psihe. Da bi Emocio lahko dosegel ta prvinski užitek, mora biti popolnoma sproščen, to pa pomeni, da pri spolnem občevanju ne smeta imeti Racio in Instinkt nobene vloge (to velja za vsakogar, tudi za tiste, ki jim sicer vladata Racio in/ali Instinkt). Večina ljudi bo tu odgovorila, da so pri spolnem občevanju (po navadi) povsem sproščeni, toda tudi pogostost tega odgovora je povezana s pomanjkanjem oprijemljive primerjave z drugimi svetovi. To, kar v svojem svetu dojemamo kot sproščenost, je morda zgolj najvišja stopnja sproščenosti, ki jo zmoremo doseči, to pa še ne pomeni, da smo se popolni sproščenosti vsaj približali. Na vprašanje, kako neločljivo so naši razumi povezani z našimi nenaravnimi predstavami o spolnosti, si boste najlažje odgovorili, če boste iskreno odgovorili na nekaj naslednjih vprašanj: Ali kdaj načrtujete spolni odnos? Ali kdaj predpostavljate, da se bo zgodilo, in to več kot nekaj minut pred prvim namigom na spolno občevanje? Ste se pred spolnim občevanjem ali med njim spraševali, kako privlačni boste/ste za vašega spolnega partnerja? Ste se na spolni odnos kakor koli pripravili – morda ste se zanj posebej uredili, se s tem namenom oprhali? Obiskujete tnes, da bi naredili boljši vtis na morebitne spolne partnerje in povečali svoje možnosti? Ste za spolni odnos izbrali posebno spodnje perilo ali druge dodatke? Ste na zmenek vzeli prezervativ? Ste imeli neposredno pred spolnim odnosom ali med njim slabo vest, pomisleke pred prenosom spolnih bolezni, bojazen pred neželeno zanositvijo? Ste kdaj pred spolnim občevanjem ali med njim pred partnerjem skrivali kateri koli del svojega telesa? Ste kdaj pred odnosom poskrbeli, da bi partner opazil določen del vašega telesa? Ste kdaj čutili spolno privlačnost do nekoga, pa mu te niste znali ali upali jasno pokazati? Samo če ste lahko na vsa vprašanja odgovorili z gladkim zanikanjem, je to znak, da vaši spolnosti vlada Emocio. Če pa ste se prepoznali vsaj pri enem od vprašanj, je to znak, da se v vaše spolno občevanje zelo verjetno vmešavata tudi Instinkt in/ali Racio. Emocio namreč fi

ne pozna načrtovanja, on občuti zgolj željo in ji sledi. Pri tem ves čas sproti improvizira, da bi se mu lahko izpolnila. Ne sprašuje se o posledicah in ne pozna pomislekov. Vključevanje Instinkta in Racija v našo spolnost pa je posledica vcepljenih nenaravnih predstav o spolnosti, o katerih je bil govor zgoraj. Ker je Emocio vodilni razum pri večjem številu moških in manjšem številu žensk, imajo sodobni moški v spolnosti več težav, in to večje težave kot ženske, težave pri ženskah pa so drugačne narave. Ena najpogostejših težav pri sodobnem moškem je, da preusmeri Emocijev naravni koncept spolnosti. To pomeni, da v psihološkem

smislu sploh ne občuje več s partnerko, ampak s samim seboj. Če ste moški in ste se zdaj posmehnil, vas bo morda kmalu minilo do smeha, saj je prav verjetno, da je tako tudi pri vas. To sprevrženo obliko spolnosti je danes namreč mogoče opaziti pri večini moških. Osnova Emocijevega naravnega načina spolnega občevanja je misel: „Ti si moj užitek.“ V tem konceptu občevalec uživa v tem, kar mu nudi partner (tako v telesnem kot psihološkem smislu). Pri večini sodobnih moških pa se ta način sprevrže v: „Jaz sem tvoj užitek.“ V tem konceptu občevalec dejansko uživa samo v svoji predstavi o zadovoljevanju partnerja. Čeprav gre v obeh primerih za užitek, je razlika med njima zelo velika, to pa še veliko bolj kot občevalec zaznava njegov spolni partner. Res je, da se lahko ljudje marsičesa priučimo, z vajo marsikaj izboljšamo, toda kdor spolno občuje po napačnem (to je drugem) načinu, ne bo pri partnerju nikoli dosegel spolne zadovoljitve, kakršno lahko doseže z veliko manj truda tisti, ki občuje po pravem (to je prvem) načinu. Občevanje po pravem načinu pa ne pomeni zgolj psihološke razlike, ampak tudi povsem drugačen način občevanja. Kdor občuje tako, doživlja drugačne občutke, se v spolnem odnosu drugače vede, se celo drugače premika, se partnerja drugače dotika, drugače se poljublja in oddaja vrsto drugih nezaznavnih telesnih znakov, ti pa partnerja privedejo do ekstaze. Tudi erekcija moškega spolnega uda se razlikuje glede na to, ali je izzvana od Emocia ali od Racia. Tudi Racio lahko namreč, prav tako kot pri premikanju drugih delov

telesa, poseže v to delovanje in sproži erekcijo. Ta se od Emocijeve razlikuje po trdnjšem nabrekanju korena moškega spolnega uda, pri tem pa sodelujejo tudi mišice nad presredkom, ki jih lahko tudi zavedno premikamo. Za Emocia pa je značilna spontana erekcija, ki jo sproži zgolj želja po občutenju užitka – poželenje. Za tako pa je značilno intenzivnejše nabrekanje glave moškega spolnega uda. Pomembna razlika med obema načinoma občevanja je tudi v občutenju zadovoljitve po vrhuncu. Pri prvem – „ti si moj užitek“ – je zadovoljitev partnerja večja in trajnejša kot pri načinu „jaz sem tvoj užitek“. Zato pa tisti, ki občujejo po drugem načinu, občutijo željo po pogostejšem občevanju, saj to ne prinaša želene psihološke zadovoljitve in se potreba po občevanju tako pojavlja znova in znova. Tak spolni občevalec lahko zato tudi pogosteje menjava spolne partnerje, saj zamenja išče zadovoljitev, ker je z občevanjem ne dobi, pa čeprav ima po vsakem vrhuncu za nekaj trenutkov tak občutek. Partner pa doživlja in zaznava zelo veliko razliko med prvim in drugim načinom spolnega odnosa, vendar tega pogosto ne zna opredeliti ali pojasniti. Najpogosteje opažena razlika je, da je celo kratkotrajen in slabo izpeljan prvi način občevanja za partnerja po občutenju mnogo intenzivnejši, zadovoljitev pa dolgotrajnejša kot pri drugem načinu. Ne glede na pozornost in trud, ki ju občevalec vложи v spolni odnos, pa bo tisti, ki občuje po prvem načinu, spoznan za strastnega ljubimca, drugi pa za hladnega, samozadostnega natepača. Pogosto je za koga rečeno, da izžareva spolno privlačnost, pa čeprav ni na njem nič takega, kar bi bilo po merilih drugih privlačnejše. Nekaterim ljudem je pač tudi v sodobnem času uspelo ohraniti ali pa razviti Emocijevo naravno, izvirno obliko spolnosti, to pa izžarevajo, še preden z vami spregovorijo in navežejo stik. To imenujemo spolna privlačnost, taki ljudje pa vsi brez izjeme spolno občujejo po prvem načinu. V zapletenem svetu

spolnih predstav ni lahko prepoznati, po katerem načinu dejansko občujemo. Eden od znakov napačnega načina spolnosti je že, če predstavlja spolno občevanje za koga velik dogodek, če se mora nanj pripravljati in ga morda

celo načrtovati. Vse to ne spada v Emocijev način spolnosti. Kdor občuje po napačnem (drugem) načinu, lahko opazi, da je stopnja užitka v spolnem odnosu tesno povezana z njegovo trenutno predstavo o sebi. Če je tak občevalec v nekem trenutku nadpovprečno zadovoljen s svojo predstavo o sebi, se bo to ugodno odrazilo tudi pri občutenju užitka pri občevanju. Če pa je tak občevalec nezadovoljen s seboj (primer: oseba ni zadovoljna s svojim telesom, telesno težo, znaki staranja ...), bo to negativno vplivalo tudi na občutenje užitka v spolnosti. Pri osebah, ki občujejo po pravem (prvem) načinu, imajo predstave o sebi zanemarljiv vpliv na doživljanje spolnega užitka. Če se kdo pred prijatelji rad postavi, da mu je za občevanje uspelo pritegniti določeno osebo, še posebej če ta v krogu njegovih prijateljev vzbuja poželenje, je lahko to znak, da ta oseba občuje po drugem načinu – „jaz sem tvoj užitek“. Tisti, ki se radi postavljajo s svojimi spolnimi dosežki in v družbi prijateljev pogosteje pripovedujejo, kako in kaj, skoraj zagotovo občujejo po napačnem načinu. Razlika pa je tudi v naših predstavah, kaj partnerja privlači, vzburja in spolno zadovoljuje. Če menite, da ste to vi, morda vaše postavno telo, način, kako se partnerja lotite, vzdržljivost ali celo obdarjenost, ste zelo verjetno med tistimi, ki občujejo po napačnem načinu. Ljudje se po navadi ne sprašujemo o konceptu svoje spolnosti, zato ne pomislimo, da obstajajo tudi drugačni koncepti od nam poznanega načina. Ne zavedamo se, kako do teh konceptov pride, in ne razmišljamo, kaj vpliva nanje. Tako vsak svet spontano sestavi svoj koncept spolnosti, ne da bi pri tem vedel, kam ga bo to pripeljalo in s kakšnimi težavami bo to nekega dne morda povezano. Zato je tudi zelo težko prepoznati osebne spolne značilnosti in osnovni način, po katerem občujemo. Mnogi menijo, da se lahko pravega načina Emocijeve spolnosti priučijo, in res je, da se bodo z izobraževanjem, izpopolnjevanjem in s posnemanjem izboljšali, toda razlik med tema dvema načinoma je v resnici toliko, da jih tu ne bi mogli vseh niti naštetih, kaj šele ponarediti. Je pa način spolnosti mogoče zamenjati – za to je potrebno Emocijevo

samosprejemanje, pot do tega pa vodi prek spreminjanja nenaravnih, vcepljenih predstav o spolnosti. Na vprašanje, zakaj prihaja pri večini moških in pri ženskah, ki jim vlada Emocio, do omenjene spremembe psihološkega načina spolnega občevanja, ni enostavno odgovoriti. Razlog bi lahko iskali tudi v razliki med Filitovim svetom in sodobnimi svetovi. Pozoren bralec bo opazil, da lahko v Filitovem svetu vsakdo občuje z vsakim partnerjem, ne glede na spol. Le malokdo pa bo ugotovil, da kljub očitnim namigom o istospolnih odnosih v Filitovem svetu ni istospolno usmerjenih. To navidezno neskladje je mogoče pripisati sodobnemu načinu gledanja na spolnost, ki ne sovпада s človekovim naravnim spolnim vedenjem. Emocio pri spolnosti sledi užitku in ne priučenim predstavam o spolnosti. Tako kot lahko vsakdo občuti spolni užitek pri samozadovoljevanju, ga lahko Emocio brez težav občuti tudi pri občevanju s partnerjem istega spola. Mnogi verjamejo, da gre pri istospolnosti za usmerjenost, ki nam je dana, vendar to za Emocia ne drži. Danes si je težko

predstavljati, da je bil ta način doživljanja spolnosti izkoreninjen, saj velja že nekaj stoletij za družbeno nesprejemljivo obliko spolnega vedenja. V resnici pa je istospolnost nesprejemljiva zgolj za Instinkt in Racio, in to zato, ker je zanju v preteklosti predstavljala najtrši oreh pri prevzemanju oblasti prav Emocijeva spolnost. Tako se je pri Instinktu in Raci pojavila potreba po kar se da učinkovitem izkoreninjenju vseh oblik spolnosti, ki Emociu omogočajo samosprejemanje in s tem tudi njegovo moč. To potrjujejo tudi številna dejstva. Eno teh je, da so odnosi med istospolnimi partnerji še pred nedavnim (v naši nedavni preteklosti) v skoraj vseh kulturah veljali za naravno in za družbeno sprejemljivo obliko občevarja. Ljudje se od takrat gensko nismo toliko spremenili, da bi nam bila spolna usmerjenost nenadoma prirojena. Še očitnejša podrobnost pa je pogosto spregledana anatomsko skladnost naših teles – povsem prilagojena tudi za istospolno občevarje in za zmožnost občutenja užitka tudi pri tovrstni obliki spolnosti. Kako je potem mogoče, da v Filitovem svetu ni niti enega samega istospolno

usmerjenega? Homoseksualnost je plod sodobne družbe, in je tako v izvorni družbi najverjetneje sploh ni bilo. Toda kako in zakaj je do tega prišlo? Kdor razume naravo Emocia, bo opazil, da je njegovo poželenje močno povezano z nedosegljivostjo njegovih želja. Tako je na zadnjem mestu poželenja to, kar nam je ves čas in najbolj dosegljivo, to pa so naši bližnji družinski člani – mati, oče, bratje in sestre, s katerimi živimo v izvornem svetu od rojstva pa do dozorelosti. Tako se želja po občevarju z bližnjimi sorodniki v naravi pojavi le izjemoma, ko ni drugih možnosti in priložnosti. Nekoliko bolj nedosegljivi so zunanji prijatelji, družabniki, v primeru lovcev so to najbolj občudovani, najuspešnejši lovci. Toda ker tudi tem vlada Emocio, so ti v Filitovi družbi spolno lahko dosegljivi in predstavljajo za Emocia v resnici le manjše poželenje, a še vedno dovolj veliko, da lahko z njimi uživa v spolnem občevarju. Na vrhu Emocijevega poželenja pa se pojavijo spolno najtežje dosegljivi partnerji – dekleta, ki jim vlada Instinkt. Ta razum pa je že po naravi previden, zadržan in nekoliko plašen. In prav to ustvarja pri Emociih – lovcih – tudi največje spolno poželenje. V taboru ostajajo moški, ki se ne udeležujejo lova. Tem ne vlada Emocio, zato je njihovo poželenje v nekoliko večji meri usmerjeno k težje dosegljivim lovcem kot k ženskam. Kljub tej usmerjenosti pa lahko ti člani družbe povsem enakovredno uživajo tudi v občevarju s partnerji nasprotnega spola. Te moške še posebej privlačijo ženske z značilno moškim značajem – možače, ki jim prav tako vlada Emocio. Tudi za te so spolno veliko bolj kot lovci privlačni prav moški s prevladujočim Instinktom in/ali Raciem, torej tisti, ki ostajajo v taboru. Končno pa je v Filitovem svetu tudi večje število parov, ki so spoznali pravo ljubezen. Ti hrepenijo samo po izbranem partnerju in so s tem za druge postali nedosegljivi. Če tako zložimo izvorno družbo, dobimo popolno naravno ravnovesje, kjer ima vse svoj smisel in pomen. Brez umetnih pravil, odrekanja, potlačenja želja in načrtne vzdržnosti je človekova narava povsem prilagojena popolni družbeni strukturi. Če to naravno delovanje naših razumov prenesemo na sodobno družbo, pa vidimo, da je v

našem svetu vse postavljeno na glavo. Istospolnost spada med najbolj sramotne, ponekod celo prepovedane in zasmehovane oblike spolnega občevarja. Prav zato pa

prihaja v sodobni družbi do nasprotnega učinka, saj postaja ta oblika spolnosti s tem za Emocia bolj nedosegljiva kot druge. Odraščajoči v sodobnem svetu, ki v sebi med drugimi poželenji zazna tudi to, sicer naravno, a nepomembno poželenje po istospolnih partnerjih, naleti na strogo obsojanje, zanikanje in morda celo posmeh. Neredko se zgodi, da se tak odraščajoči svoje želje zato sramuje, jo skriva in zanika. Posledica tega pa je, da lahko ta prav zaradi tega potlačenja preraste vse druge želje. Tako pride do pojava, da taka oseba ne more več občutiti užitka pri nobeni drugi obliki spolnega občevanja, temu pa danes rečemo istospolna usmerjenost. Tako [psi] pojasnjuje, da je v sodobni družbi pojav homoseksualnosti zgolj posledica zanikanja in omejevanja človekove naravne spolnosti. Brez prepovedi, obsojanja, zasmehovanja in stigmatiziranja istospolnega poželenja pa do homoseksualnega vedenja sploh ne bi prihajalo. Vsakemu zdravemu človeku bi bil tako omogočen užitek v spolnosti z nasprotnim spolom, to pa pomeni, da ne bi bil nihče prikrajšan za potomstvo samo zaradi svoje spolne usmerjenosti. Ker je človekova izvorna narava spolnosti svobodna glede izbire spolnih partnerjev – izbira lahko med obema spoloma –, bi bila v takšni družbi nasprotno še bolj razširjena biseksualnost, to pa na sprejemanje ne bi imelo negativnega vpliva. Ironija je, da so največji vir obsojanja istospolnosti danes prav ljudje z izrazitim nesprejemanjem sebe, med njimi pa je tudi mnogo prikritih homoseksualcev, ki želijo na tak način skriti svojo naravo, ki se je sramujejo. Kdor se ob tem zgraža, naj ne spregleda dejstva, da so najrednejši obiskovalci klubov za istospolne partnerje prav tisti, ki istospolnost tako v osebнем krogu kot v javnosti najbolj obsojajo. Ni pa nujno, da boste istospolno naravo svojega Emocia sploh odkrili, kajti možnosti za premostitev tega družbeno potlačenega poželenja je veliko. Ena od teh je prav sprememba načina spolnosti v „jaz sem tvoj užitek“, ki jo je, kot rečeno, mogoče najti pri večini

sodobnih moških. Pri tem načinu se poželenje namreč preusmeri na edino družbeno sprejemljivo obliko občevanja s partnerjem istega spola – to je na občevanje s samim seboj. Partner takemu občevalcu tako služi le kot orodje za zadovoljevanje, medtem ko je psihološka spolna zadovoljitev vzpostavljena prek dojemanja sebe kot spolnega objekta, ki omogoča užitek drugim. Tak koncept predstavlja občevalcu lastno zadovoljitev, pri tem pa ne opazi nič nenavadnega, saj vendar občuje s partnerjem nasprotnega spola, kar je v skladu s kalupom družbe. Takšno spolnost pa pri moških neredko spremljajo tudi druge oblike potlačenega poželenja po istospolnosti, kot so želja po analnem občevanju, iskanje značilno moških potez pri partnerki in lastnosti, kot sta premoč in nadvlada, iz česar se razvije želja po sado-mazohističnih oblikah spolnosti. Tudi poželenje po uniformiranih partnerkah, po poraščenosti pri partnerki ali celo po občevanju z dvema partnerkama lahko pri moškem predstavlja prikrito nadomestno obliko istospolnega odnosa. (Pri slednjem gre za istospolnost v psihološkem pomenu, čeprav v sprejemljivi „ženski“ različici, opazovalec pa se pri tem morda sploh ne zaveda, da v resnici ne uživa toliko v pogledu na ženska telesa kot v dojetanju koncepta istospolnosti.) Veliko področje in ena najpogostejših oblik za preusmeritev potlačenih potreb je tudi ukvarjanje s skupinskimi športi. Posameznik lahko namreč tu izživi sprejemljivo obliko tesnih telesnih stikov s predstavniki istega spola, seveda pa brez penetracije in vrhunca. Pri tem ni

zanemarljivega pomena tudi obred skupinskega tuširanja po športu, saj boste hitro ugotovili, da tam nihče nikamor ne gleda, pa vendar vsi vse vidijo. (Pri neki skupini športnikov, ki sta jim bili začasno odvzeti skupna garderoba in kopalnica, kar je bilo izvedeno pod pretvezo daljše obnove prostorov, je bilo opaziti nenadno, a znatno poslabšanje v spolnih odnosih doma.) Tudi v izrazito moških športnih disciplinah, ki se jim pridružuje vse več žensk, je sprva mogoče opaziti navdušenje, pozneje pa moško skupinsko zapuščanje aktivnosti, čeprav so ženske pokazale vsaj tolikšno zavzetost in visoko raven v disciplini kot moški člani.

Lovec v moškem si namreč še vedno želi na lov v moški in ne v ženski družbi – to se iz časov izvirne družbe ni nič spremenilo. Ne nazadnje pa ne gre spregledati še ene skupine moških, ki v svojem konceptu spolnosti zelo verjetno bolj kot s partnerko uživajo v spolnem odnosu s samim seboj. To so moški, ki v tnesu s trdom in požrtvovalnostjo, neredko pa tudi z uživanjem posebnih prehranskih in hormonskih dopolnil izoblikujejo svoje telo s pretirano mišično maso. Ti moški v resnici občudujejo svoje telo (opazujte ogledovanje v zrcalih v tnesu), in čeprav gre za njihovo telo, ne gre zanemariti dejstva, da še vedno občudujejo podobo istega spola. Tak moški sicer lahko občuje z žensko, toda koncept njegove psihološke zadovoljitve je „jaz sem tvoj užitek.“ Neredko gre tudi pri teh občevalcih v resnici za potlačeno željo po istospolnosti, vendar se tega tako sramujejo, da jo preusmerijo v občevanje s svojim telesom. Ker na tak način ne morejo doseči prave spolne zadovoljitve, hrepenijo po vse večji mišični masi in s tem po še več „moškosti“. To lahko vodi celo do odvisnosti in do začaranega kroga, iz katerega posameznik pogosto ne pride drugače kot tako, da se poškoduje ali pa njegova spolnost (ne samo zaradi dodatkov) povsem odpove. Naj poudarim, da gre pri vseh opisih za zapletene psihološke procese, ki se jih večina posameznikov ne zaveda in bi bili ob soočenju z dejstvi zgroženi pa tudi trdno prepričani o zmotnosti te razlage. Ko je govor o prikritih oblikah spolnega poželenja in načinih, po katerih si to utre pot na površje, si mnogi predstavljajo, da gre za občutenja, ki se jih posameznik sicer zaveda, a se jih tudi sramuje in jih zato skriva. Toda večina teh mehanizmov ostane našemu zavedanju povsem prikrita, tako tudi večina posameznikov nima občutka, da bi bilo pri njih s spolnostjo kar koli drugače ali celo narobe. Je pa s podrobnim proučevanjem mogoče videti in pokazati na povezave, o katerih je bil govor. Drugo vprašanje je, kakšen smisel ima biseksualno vedenje v izvorni družbi? Odgovor na to vprašanje dobimo, če si ogledamo doživljanje spolnosti pri ženskah, ki se ne udeležujejo lova, ampak ostajajo v taboru. Tem ženskam v večjem fi fi

delu vlada Instinkt, kar pomeni, da njihovo osnovno vodilo v spolnosti ni enako kot pri moških. V tem primeru igra vlogo pri izbiri partnerja in pri spuščanju v spolne odnose Instinkt, kar pomeni, da bo do odnosa in Emocijevega užitka prišlo samo ob predhodnem privoljenju Instinkta. Tega pa ne vodi želja po užitku, ampak potreba po varnosti, družini in zaupanju. Šele moški, ki se mu bo uspelo prebiti skozi oklep Instinkte previdne narave in si zgraditi njegovo zaupanje, bo deležen njegovega dovoljenja za dostop do Emocijevega užitka v spolnosti. Zaradi tega je pot do užitka pri ženskah veliko daljša kot pri moških, kjer se lahko Emocio v trenutku odloči in

sledi svojemu poželenju. Ženska narava pa skriva še eno posebnost – zaradi Instinktovega odpiranja vrat v spolnost pri teh ženskah ne prihaja do istospolnega zadovoljevanja potreb, saj Instinkt druge ženske dojema kot konkurenco. To je tudi edini razlog, zakaj je lezbičnost v sodobni družbi lažje sprejemljiva kot istospolna usmerjenost moških – za Racio namreč ne predstavlja nikakršne nevarnosti, saj je v izvorni človeški naravi pri večini žensk sploh ni. Manjši skupini žensk v taboru pa vlada Racio. Temu razumu spolnost ne pomeni nič drugega kot še eno od orodij za doseg ciljev. Pri teh ženskah je ključ do spolnosti drugačen, izpostavljena je (večja) preračunljivost. V taboru so prikazane kot ženske, ki s spolspolnimi uslugami trgujejo za dobrine, kar je v sodobnem svetu značilno za prostitucijo. Zdaj lahko vidimo, da ni edini smisel spolnosti užitek, ampak služi spolnost v resnici različnim namenom, med temi pa so na prvem mestu poglobljanje odnosov, sproščanje napetosti in ustvarjanje zavezništev. Prav to nalogo spolnost opravlja tudi med lovci. V razliki v razmišljanju in v dojemanju spolnosti med moškimi in ženskami pa se skriva tudi razlog za to, da demokratično družbo vodijo moški. Ti namreč ne čutijo tolikšne spolne konkurenčnosti kot ženske in zlahka potrjujejo voditelje, ki so istega spola. Pri ženskah pa je narava takšna, da na volitvah ne bodo potrdile spolno privlačnih žensk, saj do njih zaradi Instinktovega vpliva občutijo v prvi vrsti njihovo konkurenčnost, to pa ni nič drugega kot strah, da jim bodo

prevzele (njihovega) moškega. Povedano pa ne velja za možače, kajti tem vlada Emocio. Te se ravna po povsem po moškem principu razmišljanja, in to jih v sodobni družbi pogosto privede do lezbičnosti. Te ženske bi bile v izvorni družbi obojespolno usmerjene, vendar jih enak proces, ki je bil opisan pri lovcih, pripelje do stanja, v katerem so prikrajšane za užitek v spolnosti z nasprotnim spolom (s tem pa tudi za potomstvo). Na tem mestu pa je treba izpostaviti še nekaj – zaradi nerazumevanja izvirne narave in s tem povezanih družbenih mehanizmov je sodobna družba do žensk, ki jim vlada Emocio, krivična. Njihove možnosti danes res niso enake možnostim moških, zato imajo borke za pravice žensk pogosto prav v svojih zahtevah po spremembah v družbi. Filitov ustroj sveta je tej skupini veliko bolj naklonjen, in če boste pozorno brali, boste videli, da imajo v izvornem svetu vse, za kar si danes prizadevajo. V sodobni družbi je mogoče opaziti vse manjše število predstavnic ženskega spola z značilno Instinktovim vedenjem. Racio nam namreč zapoveduje, da so previdnost, zadržanost in plašnost nezaželene lastnosti. Ženske so spodbujane k značilno moškemu razmišljanju, usmerjane v moške poklice in moške športe. Sodobna ženska je postala spolno agresivna in samoiniciativna, moške pa to plaši in odbija. Po drugi strani pa se moške uči postavljanja razumnosti pred spontanost in nežnosti pred odločnost. V sodobni družbi skuša namreč Racio preoblikovati ženske v moške in moške v ženske, s tem pa si v resnici prizadeva zatreti medsebojno poželenje med nasprotnima spoloma – z enim samim ciljem – ker se tako izgublja Emocijeva spolna orientacija in s tem upada njegova moč. V Filitovem svetu poznajo več različnih oblik spolnosti, razlikujočih se po psihološkem konceptu doživljanja spolnosti. V sodobnem svetu pa večina ljudi pozna zgolj eno obliko spolnega občutenja, ta pa se razčlenjuje naprej glede na spolnega partnerja ali pa po načinu občevanja. Eden od povsem izgubljenih občutenj pri spolnosti pa je

ljubljenje. Tako kot je v sodobnem svetu izgubljena prava ljubezen, je bilo izgubljeno tudi ljubljenje, ki dejansko ni primerljivo z nobeno drugo obliko spolnosti. Besede

Ljubljenje danes ne uporabljamo več pravilno, saj razumemo pod tem zgolj spolni akt. (Morda le z nekoliko bolj čutni pristopom.) Na vprašanje, ali se zmorete ljubiti z osebo, do katere čutite spolno privlačnost, bo večina ljudi odgovorila pritrdilno in pri tem pomislila na čutno obliko pristopa k spolnosti, morda z daljšim uvodom in več ljubkovanja med odnosom. Na vprašanje, kako pogosto pa bi se želeli ljubiti, bo večina odgovorila vsakodnevno. Vendar to nima nobene zveze z ljubljenjem, o katerem govori Filito. Ljubljenja namreč ne moremo izpeljati zavestno, saj gre za intimen odnos dveh oseb, ki sta spoznali pravo ljubezen. Samo v takšni povezavi sploh lahko pride do ljubljenja. Bralci boste na tem mestu verjetno večinoma prepričani, da razumete in veste, o čem je govor, da poznate te občutke in da ste jih nekoč že doživeli. Toda te oblike spolnosti v današnjem času ne spozna niti en sam odstotek ljudi, v vsem življenju. Gre namreč za povsem drugačno, psihološko obliko doživljanja spolnosti, obliko, ki je tako globoka in neprimerljiva z vsem drugim, da partnerja po tem povsem mine želja po vsaki drugi obliki spolnosti. Med ljubljenjem partnerja doživljata spolnost, pri kateri sta združila tudi svetova, ne samo telesi. To jima dejansko omogoča tudi zvestobo, saj postaneta povsem nedovzetna za vse druge zunanje spolne dražljaje. Tudi če bi se tak partner zavestno prisilil v odnos z drugim partnerjem, pa bi bil nad tem odnosom globoko razočaran, ne glede na privlačnost in večšine drugega partnerja. Za ljubljenje je značilna tudi veliko globlja spolna zadovoljitev, posledica tega pa je, da takšni pari občujejo nekoliko redkeje. (Ne zamenjajte tega z izgubo ali pomanjkanjem spolnega poželenja!) Zaradi napačnih predstav o spolnosti doživlja veliko odraščajočih spolnost danes predvsem kot dosežek in manj kot užitek. Na tak način pa spolnost naše odnose otežuje in zapleta, namesto da bi jih z njo poglobljali in zblíževali naše svetove. Ključnega pomena pri tem je zavedanje, da je za Emocia sprejemljiva vsaka oblika spolnosti, ki je sprejemljiva in zaželeno od obeh partnerjev. Samo Emocio, ki se ne sprejema, postane spolno agresiven, to pa za družbo ni sprejemljivo. Zato

takšno obliko spolnega vedenja tudi zavračamo, posamezniki pa so lahko zaradi tega iz družbe tudi izločeni. Emocio, ki se sprejema, išče in si želi odnose tam, kjer je poželenje vzajemno in ne enostransko. Na prvi pogled se zdi to v nasprotju z njegovim hrepenenjem po nedosegljivem, a pri tem je treba vedeti, da ta nedosegljivost le še stopnjuje njegovo željo, vedno pa si želi (s tem) le predstaviti svoj svet. In pri tem išče občudovalce, ne prisiljenih obiskovalcev. Na naše želje in poželenja nimamo neposrednega vpliva, zato se jih ne smemo sramovati ali jih zanikovati, ne glede na to, kakšne so. Enako velja tudi za druge, zato tudi želja drugih ne smemo zasmehovati ali obsojati. Zavrnuti in preprečiti pa moramo vsako obliko vsiljevanja poželenja drugemu, ki ne čuti in si ne želi istega. Pokazati željo svojega poželenja drugemu ni sramotno niti nespoštljivo. Vsak Emocio je rad zaželen, vsako spoštljivo izkazovanje poželenja je zato zanj poklon. Hkrati pa zavrnitev spolnosti ne sme za nikogar predstavljati težave, saj to ne pomeni, da nam druga oseba ne izkazuje spoštovanja niti da ima naš svet za manjvrednega. Kdor se sprejema,

razume, da so eni svetovi bolj skladni, drugi manj. Nad željami in poželenjem nimamo neposrednega nadzora, zato pa tudi zavrnitve niso stvar naše volje, ampak le odraz spoštovanja lastnega sveta. Oseba, ki se sprejema, brez težav razume in sprejme zavrnitev in ob tem ne občuti niti razočaranja niti jeze. Emocijevo poželenje pa je odvisno tudi od trenutnega razpoloženja, zato je lahko tudi zavrnitev trenutna in začasna. Spolnega poželenja Emocio nikoli ne kaže z besedami, spolni odnos med partnerjema pa se zanj začne že veliko prej, preden pride do samega občevanja. Razumevanje človekove narave spolnosti, predstavljene v zgodbi o Filitu, je pomembno za razumevanje družbe, medosebnih odnosov in lastnega sprejemanja. Morda bo prav razumevanje tega dela knjige mnogim spremenilo pogled na odnose, družbo in življenje. Kdor želi spoznati Emocijevo naravo spolnosti, mora iz svojega sveta spolnosti odstraniti strahove, prepovedi, načrtovanja in pričakovanja. To pa še ne pomeni, da mora postati njegova

spolnost brezglava in neodgovorna. Zato pri izbiri partnerja in uporabi sredstev za zaščito pred spolno prenosljivimi boleznimi in neželenimi nosečnostmi ne izključujte Instinkta in Racia. Upoštevajte pa tudi to, da je v naravi sprejemajočega se človeka in v skladu s tremi zakoni življenja tudi to, da je treba enako spoštovati tako svoj svet kot tudi tuje svetove. To pa pomeni, da mora biti vsak spolni odnos zaželen in usklajen v obeh svetovih. Kdor sprejme in spoštuje Emocijevo naravo spolnosti, bo nagrajen z brezmejnimi užitki in lepoto življenja.